

„Моят първи успех в работата с потребители“

ЕСЕ

Социалната среда е най-важното, даже бих казала – най – задължителното средство за общуване, взаимоотношения, взаимодействия между средата и личността, разновъзрастовото отношение. Най-често семейството е водещата социална среда, която взаимодейства в първите дни на детето. Въздейства му за неговата социализация, интеграция и придобиване на статут в социума.

Семейната среда, чистата, в която се чувстваш защитен, закрилян и подпомогнат. Среда, в която получаваш не само екзистенциални и физиологични нужди, но и социална принадлежност, духовна, традиционна и престижна ценност, която е незаменима през целия живот.

Престъпих входа на социалната институция с чисти намерения, намерения за помощ и подкрепа на нуждаещите се. С идването ми от семейната среда, исках да допринеса онова загубено чувство на всеки потребител, който е забравил какво е да бъдеш в домашна среда, да получаваш онези емоции и чувства, като обич, топлина, загриженост и уют.

Хората в социалното ни обкръжение, много често казват: „От дома, по-хубаво нещо няма!“. Бих казала, че този израз ме водеше през цялото време, защото когато работиш в социалната сфера, зараждаш чувства и емоции на емпатия и алтруизъм. В мен тъмнееше едно безпокойство, една силна несигурност, която ми пречеше да вървя напред в целите си. Задавах си постоянно въпросите: „Дали ще се справя?“, „Да не би да направих нещо грешно?“, „Дали ще мога да бъда от полза на хората“. Таях в себе си доста предубеждения и самокритикувах себе си постоянно, защото не бях приета в началото, така както ми се искаше. Давах всичко от себе си и бях готова да дам и невъзможното, защото да помагаш е призвание! Да бъдеш в помощ на човек в нужда, носи такова удовлетворение, че няма отказ по-нататък.

Усмихна ми се съдбата, усмихнаха се и хората, усмихна ми се света. Без значение дали имаш удоволствието да работиш с деца или пълнолетни личности, усмивката е света на щастието, удовлетворението, радостта. Да виждаш всеки ден пристигайки на работа доволни и жизнерадостни усмивки ми носи мотивация, за да започна деня си подobaващо. Да бъда изпълнена с

„Моят първи успех в работата с потребители“

ЕСЕ

позитивизъм и енергия, да бъда щастлива, че съм сред хора, които дори и с малко ме правят щастлива. Рядко чувствам щастие и радост, не знаех какво означават в пълният им смисъл, докато не претърпях прага на социалната институция.

За мен е огромно постижение, че се докоснах в същината на социалната работа, че усетих истинското във всеки един момент и направих хората щастливи, защото те ме научиха, какво е щастие в истинския му смисъл. И да, аз успях, успях да внеса малко жизнерадост, удовлетворение и щастие в ежедневието. Успях да бъда фигурата, която носи „благата вест“! Успехът ми дойде съвсем внезапно, с организирането на образователен проект със социална насоченост, наречен, спектакъл: „Червената шапчица“.

Исках да насоча вниманието и спомена към детството, детските спомени, емоции, детската глъч, която е присъствала в дома и е огрявала семейното огнище. Споменът за хубавите детски дни, когато детските книжки са били единственото четиво, и фантазиите са оживявали. Мечтите са били живи и толкова копнеещи да бъдат реализирани.

При запознаването на идеята ми към домакущите, не беше приета по очаквания за мен начин. В началото го взеха като шега, защото когато си пълнолетен човек, разбиранията за света, битовизма, ежедневието и всичко останало е по-различно. При избора ми на участници ме водеше това желание за себеизразяване, желание за участие в културни изяви и най-вече – желание за показ на таланта, който притежават. Някои от тях имаха огромният потенциал за това да бъдеш истински артист – с висок глас да излезеш на сцената и да покажеш на какво си способен, макар и с някакъв вид увреждане. Да покажеш на хората и на света, че увреждането, което притежаваш не те спира да се забавляваш и с този твои изказ на самоувереност да „пръскаш“ мотивация и положително въздействие. Други бяха истински срамежливи, но със сигурност загатнах, че притежават талант, защото талантливите хора се разпознават отдалече. Жизнерадостта, която изваждат на показ у себе си и въздействието от нея в общуването, показваха таланта в истинската му същност.

„Моят първи успех в работата с потребители“

ЕСЕ

Приказката оживя, когато към участниците се появиха и деца от група „Мак“ към детска градина „Славейче“ град Кюстендил. Мечтите се превърнаха в едно цяло, а ролите добиха смисъла през очите на зрителя. Оживяха спомени, макар и бледи, а усмивките грееха и закриваха слънчевите лъчи. Положителното въздействие се отрази. Ролята на главната актриса в спектакъла сякаш придоби самоувереността и показва таланта си. Превъплъти се в ролята, с помощта на декорите, дрехите и разбира се онази червена рокля и шапчица, които стояха така добре!

Всички се чувстваха по-различен начин, защото усетиха това, което исках още в самото начало. Детското в себе си, детското усещане в ролята на възрастния човек. Чистото и истинското, безгрижието от детството. Изразиха таланта си на показ, дадоха най-доброто от себе си и доказаха, че детското още стои там дълбоко вътре в тях. Да, детското във възрастния човек с увреждане – то никога не умира!

Да, аз успях! Успях да предам останалото детско в себе си, което ме води постоянно, което ме прави различна, което ми показва, че да бъдеш дете е един прекрасен миг, без значение на колко години си. Макар и на двадесет и две години, аз видях усмивки, които рядко можеш да видиш. Видях таланти, които доказаха, че увреждането не те спира да продължиш да бъдеш пълноценния човек, който си бил и да вярваш, да имаш мечти, да пазиш детското в себе си и да го показваш. Доказах на себе си, че моето призвание е да помагаш, да бъдеш част от един сплотен екип, които работи с една цел – ПОМОЩ, ПОДКРЕПА, ЗАКРИЛА! Екип, които изважда на показ истинското и дава мотиви за това, какво е да помагаш, когато човек има нужда!

Истинското у хората се е позагубило, даже изчезнало. Социалното обкръжение, неговите идеологии, стереотипи са изменили способността хората да си помагат взаимно. Придобили сме един „неприязън“ към обкръжаващата ни среда, научили сме се да мразим, дискриминираме различното, осъждаме. Забравили сме какво означава да бъдеш човек в истинския смисъл на думата.

Истинското у човек се ражда още, докато е в утробата на майката, може да бъде изтръгнато, стига самият човек да не се противи, а да намери своето призвание!